Дадоток до „Буковини“.

Ч. 38. Чернівці, дня 16. (29.) вересня 1905. Рік VIII.

Виходить що тижня в пятницю.

Коштує річно 4 корони, а до Америки 2 доляри.

РУСКА РАДА

Народна ґазета.

Адр. редакциї: „Руска Рада“ в Чернівцях улиця Петровича число 2.

Кость Баланюк.

Пісня про Канаду.

Куе красна зазулечка у місяцу маю
Ой сів же я коло стола тай думку думаю,
Ой як же то у Канаді добре пробувати,
Як ту мусить бідний нарід тяжко працувати.

Ой розважте добрі люди, як ту добре жити,
Як ту мусить бідний нарід в неділю робити.
Не думайте люди добрі, що ту добре жити,
Десять годин би робити, анї не спочити.

Ой в Канаді добре бути, добре пробувати
Лиш коби то тих дорогів далеких не знати
Ой в Канаді добре дуже, що з того доброго,
Коли нема у Канаді місця веселого.

Бо ту нема веселости, весело не буде:
Куда глянеш, все чужина чужиною буде
Посумнїло потемнїло тими долинами,
Тяжко жити у Канаді меже тими степами.

Ой бідуе бідний нарід, мусить бідувати,
Бо він мусить кілька сот миль роботи шукати,
Бо він піде у роботу тай тяжко працуе,
Єго дїти й жінка за ним ся турбуе.

Турбуе ся жінка дома, турбуе, турбуе
Тай у гадках, ци він здоров, ци де не хоруе.
Ой рахуе, коли пішов, рахуе вона з чиста
Коби то він вже де робив, аби прислав листа.

Ой не оден ту приїхав на лиху годину,
Пожив смерти у фабрицї зіставив родину
Бо ту в майнах *) в величезних люди погибають
Бо за грішми ідуть в землю і вугля копають.

Куе красна зазулечка, лїс ся зеленїе
Не одному у Канаді в грудех серце млїе
Ой як ему не тужити, як же не смутити,
Як у будень так і в сьвято мусить він робити.

Ой працуе цїлі сьвята, спочивку не мае!
Ой таке то у Канаді житє кождий мае.
Ой як прийде божа весна, як іде до лїта
То він торбу через плечі, бо го гонить біда.

28. VIII. 1905. Armsbiong. (Assa, Canada).

*) Копалнях.

Люди не дайте ся обциганити лупіям і кацапским запроданцям!

Як би туманники із „Народної (З)ради“ не продали ся лупіям, то місто того, що набрехали на чолї послїдного числа своеї „казети“, писатиби повинні так:

Вже за кілька днів станете дорогі братя хлїбороби із виборчого округа Чернівцї-Серет-Сторожинець, щоби вибрати ще на один рік посла до ради державної, якийби найлїпше заступав мужицкі справи.

Хвиля, що тепер зближуе ся, дуже важна; задача, яку маете тепер сповнити, трудна і відвічальність, яку берете на себе, дуже велика. В ваших руках, панове виборцї, судьба цїлої Буковини. За то, як тепер поступите, будете відповідати перед Богом і людьми, бо тим вибором маете сказати тверде своє слово, що мужики вже не дадуть нікому обманювати ся, не підуть за юдиними підшептами ворогів мужицтва, але будуть все і всюди бороти ся лише за справою мужицкою, а всїх зрадників належно покарають!

Вибір ваш не трудний:

Перед вами дорогі братя стоять два кандидати: посол буков. сойму Аврель Ончул і також посол д буков. сойму Артур Малик. Когож із них вибирати, щоб му

жикам стало троха лекше, аби скинути з себе бодай трохи паньске ярмо, та аби ми в своїй церкві мали якесь право, аби деришкіри нас не збиткували?

Минулого року вибрали були кімполюнґскі мужики своїм послом д-ра Авр. Ончула і ми гадали, що з него буде для всїх нас хосен. Але дивіть ся, що зробив той Ончул? Правда з початку він показував ся добрим, і остро ставав до дїдичів тай до консисториї, ганьбив їх разом із митрополитою Рептом. Але через час показало ся, що він так лиш гороїжить ся, аби пани дістали від него страх, тай аби єго більшим хабарем законтентували. Тай так стало ся, що Ончул, примістивши свого шваґра на товстій посадї в банку, перемінив фарбу і пристав до панів і до попів, а безсоромно зрадив мужицку справу. Тепер звів він до купи дїдичів волоских і польских, попів, нїмецких урядників тай кацапских запроданцїв, загалом все, що вороже народови і все тото злучило ся на то, аби гнобити наш нарід, аби загалом гнобити все мужицтво. Хто дає голос Ончулови, той дає більшу силу панам, той дає більшу силу попам романїзаторам, аби нас ще гірше кривдили в православній церкві, той дає ще більшу силу лихварям і всїм иньшим пявкам мужицким. Оттепер видимо, хто стоїть за Ончулом, а не треба тут забувати і про єго найблисшу компанїю — про лупіївску фамілїю. Ончулів брат тай два шваґри є також послами соймовими і тота чвірка радаби поприміщувати всю свою рідню на ріжних „краєвих посадах“. Лупії хотїли би всьо загарбати в свої руки, аби кождий з них гуляв за гроші, які має ся видерти із мужицкої мошонки.

Ще одно, Ончул нашої мови не знає. Отже навіть, як би він не належав до компанії грошолупів, то не знав би помочи нашому братови, бо не міг би з ним порозуміти ся. Ончул нїби родив ся на Буковинї. Та яка кому з того потїха, що він тут родив ся, коли він тепер по правдї нам чужинець, бо сидить у моравскім Бернї. Котрий же мужик зможе до него їхати кількадесять миль, аби просити єго о поміч?

Дивім сяж тепер, хто є А. Малик? П. Артура Малика вибрали до сойму одного на цїлу Буковину одноголосно, бо всї видять, що то щирий приятель мужицтва, який не піде під лад ворогам. Він з нами жиє на Буковинї і тут прийде ся єму вмирати, тож кождий має до него приступ і кождому поможе, що зможе. Бо й до тепер пос. Малик заступав в соймі наш нарід і все мужицтво чесно і совісно, добиваю-

---

Смертельна справа.

(Конець).

III.

По вічу зібрали ся радні до громадскої канцеляриї, щоби наказати Петрови Підошві, куда має голосувати. Семен Крук зрік ся косовиці, а старенький пятки. Петро Підошва вислухав наказу тай каже:

— „То все правда, що ви кажете, але чого воно саме мене найшло. Кождий брав гроші за голос, лиш я перший маю за дурно“.

За ним обстав присадкуватий Семен Крук: „Підошві кривда“ — сказав — „даймо єму з буджету пятку“.

Радні згодили ся.

Але старенький не вірив Підошві: „Ану-ж — каже — возьме пятку та ще злакомить ся на ту пятьдесятку?“

— „Тодї єго вбємо!“ — сказав присадкуватий.

— „Добре“ — згодив ся Підошва — „убийте!“

— „Тай утопити би“ — сказав побожно старенький — „бо він дуже сильний та жилавий хлоп; єго тяжко вбити. Я ще тямлю єго небіщика тата: три рази забивали, а він усе оживав“.

— „Утопіть“ — годив ся Підошва. — „Як буду йти до голосованя, приставте до мене хлопа з булавою. Скоро продам голос, нехай мене над річкою на скалї потягне булавою позауш та лиш отуда зсуну ся в глибінь“.

Семен Крук обібрав ся супровожати з булавою Підошву. Але старенькому повидїло ся й се за мало:

— „Він дужий хлоп“ — говорив побожно до Крука — „він тебе заможе. На таке дїло треба вас двох“.

чись, аби воно мало ліпший лад в школї, церкві і громадї, та аби мало меньші тягарі. А не забувайте й тото, що за послом Артуром Маликом стоять всї кріпкі рускі посли, які вже тільки добра для мужицтва зробили, які просто воскресили наш нарід із глубокого сну. Правда кацапскі хрунї закидують послови Маликови, що він не підпирав просьб о запомоги для бурс кацапских. То правда, алеж хто з Вас братя запомогав би такі бурси, де виховують дїтий на хрунїв, якіб зраджували так нарід як о. Баґатїрец, який тепер злизує то все, що давно на Ончула плював. Порядні православні школярі мають бурсу в „Народнім Домі“ і за нею і за рускими школами посол Малик заходив ся, що сили. А розважте братя і се: лупії платять за голоси, бо Ончул хоче через вибір до парляменту дістатись до мінїстериї і брати тисячі пенсиї. Наш кандидат не платить, бо він не хоче з посольства мати користи, але хоче ним помагати народови.

Отже скажіть братя, православні Русини і всї иньші мужики і приятелї мужицкої справи, кого волїєте мати послом, чм паньско-попівского поплечника, грошолупа д-ра Ончула, чи щирого друга мужиків і всїх кривджених, справедливого судию п. Артура Малика?

Таж певна річ, що най пропадають лупії, та кождий чесний чоловік віддасть дня 10. жовтня голос лише на

Артура Малика.

До нашого хлїбороба.

Рідний брате хлїборобе, чом не маєш долї,
чом тобою урядують, чужі а не свої?

Тогди брате хлїборобе, будеш долю мати,
як будуть лиш твої братя, тобов управляти.

Лиш як будуть одні братя від одної мати,
тогди брате хлїборобе, гаразд будеш знати.

Одна доля всїм нам дана, кождому краєви,
а ми за ню братя в пояс гнем ся пану чужицеви.

Нашов долев лиш чужинцї, добре ся трактують,
за то наші хлїбороби гіренько бідують.

Як хлїбороб о щось піде чужинця просити,
то за брамов бє поклони, годї доступити.

Перед чужим бий поклони, то нич не поможе,
крути-верти, в ремінь гляди і давай небоже.

Чим же будеш му платити, як ти нещасливий,
дїти голі, жінка хора, ще й голод правдивий?

— „То най ідуть також присяжний, кум Юрко“ — запропонував Підошва.

Така була нарада тай таки так і стало ся.

В суботу рано позабирали собі Семен Крук і присяжний тяжкі грабові булави й пігнали Петра Підошву наперед себе до міста до голосованя. Дорогою зробило ся присяжному жаль свого кума тай того пішов поруч із ним та зачав балакати. А присадкуватий Семен Крук не попускав нїчо, лиш ішов з заду й не обзивав ся.

Як прийшли понад річку, всї три неначе змовили ся: зійшли з дороги на право й стали на березї. Се була обривиста висока скала з білого каменя. Під тою скалою не плила, але таки тїкала бистра гірска річка. Над нею висїла смеречка, держачи ся корінєм вершка скали. Другий беріг був покритий густим молодим лїсом.

З під ніг виривались малі камінчики, тріскали по скалї, стручували більші камінцї й бовтали в воду.

— „Отут смерти пожиєш!“ — сказав присадкуватий до Підошви. Підошва не обзивав ся, за него відповів присяжний:

— „Дасть Бог, що все піде гаразд!“

Розуміє ся, що в містї не пустили Підошву до повітової ради, де плачено за голос. Відвели єго до будинку староства, бо там відбувало ся голосованє. Підошва пішов до середини, а ті два сперли ся на булави тай терпеливо ждали.

Як Петро Підошва віддав свій голос, прийшов перед старосту тай каже: — „Прошу пана старости, дайте менї карточку з печаткою, що я голосував на руского кандидата“.

Сгароста аж губи закусив із лютости. Коли би так не було більше людей, був би бив Підошву. Бо мав три причини до злости. Перша, що вибори взагалї зле для

Чим будеш єму платити, коли нич не маєш,
хиба тільки сердачинов, що нев плечі прикриваєш?

Як би були наші братя в судах і в урядах,
булаб доля хлїборобам у сїльских громадах.

Бож то наша пословиця, вона ся не милить,
що, свій хотяй не заплаче, то бодай ся скривить.

А. Г.

Лїк на хрунїв.

Є богато слабостий на сьвітї, що спадають на чоловіка, та на них є всїлякі лїки, що чоловікови звичайно привертають здоровлє. От і не оден з Вас братя згадає, може би десь найшов ся такий лїк, аби вилїчити наших людий із великої слабости, що називає ся хрунївство. Бо то — видите — кум Іван, чи Петро був чоловік як другі, а тут нї з сего нї з того хлепне трохи сивухи, або вхопить яку корону тай перекидає ся в безрогу, і вже квичить на своїх братів і віддає свій глас на найлютїйших ворогів. За марних пару ґрейцарів продає такий Іскаріот цїлу громаду, продає добру долю усїх чесних людий і тих, що прийдуть жити по нас — найлютїйшим пявкам мужицким, що аж поспухали від людскої крови. Правда хрунять се нераз деякі темні люди через тото, що не знають ще, як то в сьвітї йде, не розуміють, що лише рускі посли обстають за мужиками, а волоскі лупії й кацапскі туманники радіб лиш гнути мужиків у паньске ярмо. Для оттаких несьвідомих хрунїв єдиний лїк се наука, просьвіта із народних часописий і ґазет, які раз-у раз лише вчуть людий єдности-згоди і нарозумляють їх, як би боротись із ворогами. Як такий несьвідомий чоловік пізнає добре, що куда йде, то він певне не піде за коршемними Іванками, за двірскими форналями та за попівскими підлизачами, анї за злото і срібло не продасть свого виборчого права, але віддасть свій глас на мужицкого, руского кандидата, або на такого виборця (вальмана), що той голос передасть за нашим кандидатом.

Але що робити із розумним хрунем, що підставляє ногу народному рухови, що запродує мужицку справу, що йде за топорище до вражої сокири, яка має підтяти мужицку силу? Що робити такому нелюдови поганому? Братя, і на такого ворога є лїк. А той лїк, то є, аби єму нїчо не робити, лиш один б о й к о т. А що то є той бойкот? — спитаєте.

Отже слухайте і розважайте!

Бойкот вигадано в Ірляндиї. Ірляндия,

него виходили; друга, що тупівский виборець перейшов до опозициї, а трета, що той виборець мав іще відвагу так безлично до него промовляти.

Але Підошва наставав: — „Давайте карточку з печаткою“.

— „Що ти плетеш якісь небелицї!“ — крикнув староста.

— „Прошу пана старости“ — говорив Підошва покірно але вперто — „се не є жадні небелицї, се смертельна справа. Менї треба карточки з печаткою, бо мене вбють“.

— „Варіят!“ — крикнув староста й утїк до другої кімнати.

Підошва за ним. Уже ловив рукою за замок, але здержав єго якийсь піп.

— „Заждїть, ми вам дамо карточку“.

Написав карточку, підписав ся та подав іще одному попови до підпису. Але Підошва конче хотїв печатки. Взяли відпитувати; найшов ся один панок, що мав печатку зі своїм іменем. Тоту печатку і прибили на карточку.

Підошва взяв її в руки, виніс на двір і дав присяжному.

— „Осьде знак, як я голосував“.

Присяжний обіздрів картку з обох боків, подав Крукови, а сей так само обзирав.

— „Треба дати до трьох разів прочитати“ — сказав Крук, бо з них жаден не був письменний.

Стали собі коло дверей і вважали хто виходить. Побачили попа. „Прочитайте“. Прочитав. Трафили на мужика письменного і той прочитав.

— „Тепер ходїм на місто, пошукаємо письменної дитини. Дитина скаже найвірнїщу правду“ — сказав присадкуватий, бо ще не був певний, чи не було якої змови.

Пішли на місто, надибали малого школярика з торбиною на плечах.

се далекий край за морем. Тамошний нарід — Ірляндці, се самі селяни, що жили з своєї землї. Але як нашу землю запосїли чужинцї-пани, так землю ірляндску загарбали мов які розбишаки пани анґлїйскі. Анґлїйскі пани роздїлили весь ірляндский край поміж себе, а ірляндский нарід лишив ся без землї. Пани, як то всї знають, нїколи самі не роблять, а лиш живуть з працї других. І анґлїйскі не думали самі нї орати, нї сїяти, нї молотити. Вони хотїли тільки жити їсти й бенькетувати, а за них і для них — нехай иньші працюють. Але робітників пани не привезли з собою. Хто-ж мав їм обробляти ту землю, що вони зрабували у Ірляндцїв! Нїхто-ж иньший, як самі Ірляндцї, Пани роздїляли землю і давали шматками в посесию. Ірляндцї не мали з чого жити, тому мусїли брати від панів в посесию свою власну землю! Лукаві пани казали собі за кождий кусень землї дуже богато платити, так що коли Ірляндець спродавав збіжа і платив панови чинш, та єму не лишало ся вже нїчого. Між Ірляндцями запанували страшенні злиднї і голод. Тисячі мерли що дня з голоду! З початку Ірляндцї просили панів, щоб так не лупили з них шкіру, далї грозили, нарештї, коли не стало терпіня, зробили бунт. Де тільки стрічали якого пана, зараз єго застрілювали, або вішали на сухій вербі. Коли який пан добре себе пильнував, то палили єго двір, гумно, тік або збіжя на полї. Цїла Ірляндия була як одно море з огню. Всї пани погоріли. Як хто з них побудував ся, палили вдруге. Тодї пани покликали собі війско з Анґлїї і воно придавило бунт Ірляндцїв. Анґлїйскі пани стали ще більше лупити бідний ірляндский нарід та ще й знущали ся над людьми неначе люті зьвірі. Тодї Ірляндцї постановили таке: „коли не можна побити пана силою і бунтом, то сидїм тихо і тим побиймо єго“. Перший пан, якого Ірляндцї покарали таким тихим та спокійним бунтом, називав ся Бойкот. За те, що він кривдив дуже людий і знущав ся над ними, постановили люде зробити єму страйк, але такий страйк, що нїхто не йшов до него на роботу навіть за найбільші гроші; нїхто не привитав ся з ним, нїхто не заговорив словом, не подав води нї хлїба. Хоч жив пан Бойкот між людьми, але жив гірше дикого зьвіря в пустинї. Не витримав довго пан Бойкот — з великого пана став старцем і сказив ся. Такий страшний страйк називають від того часу „бойкот“, бо Бойкота перший раз покарали ним.

Тепер пани ірляндскі боять ся бойкоту як вогню і вже поробили ірляндскому народови чимало уступок. Бойкот видите то на перше око не значне, а однак дуже страшне оружє. А помагає оно другим, поможе і нам. Подумайте лиш братя, як би була у нас згода і єдність, то ми би тогди бойкотом побороли всїх, хто нас кривдить, хто над нами збиткує ся, хто нас зраджує тай то таким простеньким средством, що не будемо єму нїчого робити! Не будемо бити хрунїв і грозити їм не будемо, бо й за то є суд і кара, а за хруня чи він в сердацї, чи лянцї порядному господареди шкода за марницю сидїти. Тому братя, хрунїв бойкотуймо! Але бойкотуймо всїх хрунїв без розбору. *Не поздоровляти ся з ними, нї з їх жінками, нї з дїтьми; не говорити з ними; як скаже кому лихе слово, зараз до суду з ним; як єго худобина ступить ногою в чуже поле, зараз зайняти; нїчого від них не купувати, нїчого не продавати; не*

— „Чикай, щось маємо сказати! — кликали єго.

Школярик налякав ся трьох мужиків і почав утїкати.

— „Хлопче, хлопчику“, — кричав і біг за ним присадкуватий — „чикай! мама кличуть! щось дають!“

Школярик став. Вони прийшли д'нему тай подали картку. „Прочитай“. Школярик читав складами: „Пе-тро Пі-до-шва го-ло-су-вав на ру-ско-го кан-ди-да-та“.

Підошва відотхнув. Подякували школяреви й пішли.

— „А що?“ — обізвав ся Підошва — „шкода було двигати булаву“.

— „Е! хто знає, як би без неї було?“ — сказав присадкуватий тай розпочав приятельску гутїрку.

Нїби й не приключило ся нїчо прикре межи ними. *Лесь Мартович.*

Підписані запитують отже Є. Е. п. мінїстра і т. д.

вступити до їх хати, а виганяти з своєї; в жадній роботї не помагати їм, нїчо не пожичати, не просити на храм нї весїлє, не просити за кума, нї не йти в куми; як ми робимо в поли, чи то в паньскім, чи чиїм небудь, а такий хрунь теж прийде на роботу, тодї ми всї повинні покинути зараз роботу і не вертати ся, доки він не пішов собі; як він прийде до корчми, то корчмареви сказати, що як єго буде в корчмі приймати, або що єму продасть, то жаден з нас до корчми не піде, піде на друге село, а тут нї; нїхто най не буде єму нї за кума, нї за батька. Нехай він живе як прокажений в пустини, котрого всї боять ся, від котрого всї утїкають. Як одному і другому зробити такий бойкот, тодї на цїлу околицю нїхто більше не поважить ся піти проти волї громади.

Сего лїку давайте вже тим хруням, що про теперішних правиборах і виборах подали ся за лупіями, які хотять добрати ся до послїдної нашої шкіри. Най хруневи піде за кума піп, дїдич і лупії, най они з ним витають ся, єго запомагають! Коли він не хоче тримати з нами, то видно що ми єму не милі, а коли так, то він не для нас,а для него не ми.Ми єму не братя.І будьте певні, що бойкотом порадимо собі лїпше, нїж всїм иньшим. Як один другий хрунь уздрить, що громада не жартує, то він не схоче нї паньскої сивухи, нї юдиних гроший, але буде йти все з громадою і в сїм разї віддасть голос не на кого иньшого як на сов. суду в Серетї і соймового посла, п. **Артура Малика!**

Вовчинецкий румунїзатор гуляє дальше!

(*Дописъ*).

Наш вовчинецкий Шпіцак а волоский Smintila не має й на гадцї покаятись, та стати уже раз справедливим сьвящеником для своїх парафіян, але остає ся і на далї в своїм заїлім румунїзаторстві. Розпорядок мінїстра просьвіти приказує, щоб панахиду за покійну цїсареву Єлисавету відправляло ся для шкільної молодїжи на 10. лат. вересня; але як 10. вересень припаде у недїлю, то має ся єї відправити день перед тим то є на 9. вересня. Сего року, як відомо, припав 10. вересень у недїлю. Для того мала відправити ся панахида за упокій душі бл. пок. цїсаревої Елисавети для шкільних дїтий на 9. вересня.

Люди добрі, гадаєте, що нашому Шпіцакови прийшло се до голови? Нї! У суботу рано о годинї 8-ій прийшли дїти рускої школи під проводом своїх учителїв до церкви. Але що з того, коли таке саме стало ся з відправленєм сеї панахиди, яке стало ся 1. вересня с. р. з отворенєм шкільного року, бо церква була замкнена. Дїти постояли враз з своїми учителями більше як пів години на церковнім подвірю, но нїхто не прийшов, щоб церкву отворити, чи то їх повідомити, що Smintil-ї і не в голові панахида за пок. цїсареву і приписи єго настоятелїв.

На другий день у недїлю 10. лат. вересня прийшли дїти рускої школи під проводом свого учителя до церкви на службу Божу. По службі Божій розпустив руский учитель шкільні дїти до дому. Аж тут вибігає з олтаря піп та до учителя: Ви як сьмієте дїти випускати з церкви, як я єще не читав їм панахиди за цїсареву. Учитель відповів попови, що учителї були вчера, то є у суботу з шкільними дїтьми у церкві, но она була замкнена.

Але наш Шпіцак не хоче сего вислухати, лиш кричить з цїлого горла на цїлу церкву: Дивіть ся люди добрі, надучитель посилає до церкви бунтівників! Дальше зачав кричати на учителя: „Тихо шмаркачу, Ви не є учитель лиш денний гарґат (слуга). Паламарю, викинь пана учителя на двір“. Люди як учули вереск попа, то аж засторовпіли з дива, бож кождий знає, що піп не має права нїкого викидати з церкви, і то поставленої мужицкими руками.

Піп не переставав горлати. Наколи зробив єго учитель уважним на єго обовязок 9. вересня с. р., то піп шпурив з себе свої ризи (фалон) й став дальше кричати: „Забирайте ся з церкви, я тут маю розказувати, менї навіть нї президент, нї владика, нї патріярха не має нїчо до розказу. Школа може сьвяткувати коли єї схоче ся, а менї сегодня на 10. вересня приписано відправляти за цїсареву“.

Але як троха успокоїв ся, то відай

щось попови прийшло до голови, тай признав ся сарачиско, що мав у суботу відправити панахиду. О, дивіть ся добрі люди, яких попів русиножерних румунїзаторів нам висилає наша православна консистория. Замість, аби враз з народом молили ся, они їм відправляють чисто по волоски та горлають в церкві як уличники. Оттакі то кумитани грошолупів!

Православний.

Основане „Каси“ в Багнї вижн. повіту.

(Дописъ.)

І громадяни села Багни, ідучи за приміром других просьвічених сіл, старають ся в своїй громадї завести лїпший лад, на добро і пожиток собі і внукам, а на славу цїлого нашого народу.

В понедїлок 11. с. м. відбулось в нашім селї в Багнї основане каси. О годинї 3-ій по полудни зібрало ся много народу, прибули люди з поблизьких сіл, а з інтелїґенциї були присутні делеґат „Селяньскої Каси“ п. др. Когут, делеґат філїї „Рускої Бесїди“ інсп. шк. п. Никорович та кількох п. учителїв.

По привитаню делеґатів хлїбом-солию, промовив п. др. Когут і в двогодинній бесїдї пояснив зібраним цїль товариств взагалї, а каси в особенности, доказав, що темнота і піяньство є причиною наших теперішних гараздів, та заохочував людий до каси і других пожиточних товариств. По промові п. делеґата поскладали декотрі члени паї, а рівночасно вписало ся кількох нових членів, так, що число членів дійшло до 40. Опісля поухвалювано точка за точкою порядок дневний і приступлено до вибору ради надзорчої та касиєра, котрому назначено 40 корон річної платнї. Членами ради надзорчої вибрано 12 ґаздів членів читальнї, а предсїдателем ради голову читальнї, і начальника громади Дмитра Пердейчука. Начальником старшини вибраний ще на приготовляючім зборі надучитель п. Альбота, а членами 4 письменних ґаздів членів читальнї. Касиєром вибрано місц. учителя п. Галицкого. Він подякувавши за вибір і жертвував гроші, призначені для него яко платню, на маюче основатись тов. „Шкільна Поміч“ в Багнї, товариство, що буде опікуватись бідними і загалом всїми дїтьми нашого села, що ходять до школи.*) Се подїлало корисно на присутних і сейчас зібрано 6 корон 1 с. на нове товариство.

Опісля промовив інсп. шк. п. Никорович яко делеґат філїї „Рускої Бесїди“, желаючи касї гарного розвою, та обіцюючи в разї потреби поміч свою і філїї. Надуч. п. Лучиньский промавляє від „Сїчи“ з Чорногузів, оповідає о гарнім розвою того товариства та заохочує людий місцевих, аби приставали громадно до своєї „Сїчи“.

На тім закінчились збори пізно вечером, а учасники ще довго при блеску сьвітлого місяця розмавляли про касу, котру основано на добро і користь всїх громадян нашого села.

ВСЯЧИНА.

Правибори переводять ся в що раз нових селах і випадають пересїчно для нашого кандидата п. Артура Малика дуже добре, отже кріпіть ся люди і не слухайте перехвалок ворогів, які хотять нас бріхнями збити з доброго шляху.

Люди добрі, як хто вам буде давати гроші, то їх беріть — як се пишуть у своїй волоскій ґазетї самі грошолупи — але не будьте Юдами-іскаріотами і голосуйте всї на п. Артура Малика.

Начальник суду в Садаґурі пан Томоруї, як довідуємо ся, вже в найблизшім часї піде до Кімполюнґу або до Сучави. Люди наші із Садаґурщини не мають одначе і тепер чого дивити ся на те, за ким тягне п. судия, бо він в судї мусить кождому мірити право по справедливости, а як би робив инакше, то і на него найшов би ся спосіб.

---

*) Не можемо не піднести сего благородного вчинку п. Галицкого. Із сего наші люди можуть добре бачити ріжницю між нашими учителями а грошолупами і кацапскими киринниками, які то на „украинскихъ учителей“ безперестанно уїдають. А то учителї як ось тут, жертвують свою зарібщину на сільску дїтвору, а грошолупи і кацапня лиш би дерли шкіру з мужика і то із живого і мертвого. — *Ред.*

Загальні збори тов. „Руска Бесїда“ в Драчинцях відбудуть ся дня 8. жовтня 1905. р. в 10-ій годинї рано із таким дневним порядком: 1. Прочитанє протоколу від послїдного загального збору. 2. Вибір старшини. 3. Справозданє про рахунок і дїяльність старшини. 4. Вільні внесеня. — *Николай Антонюк*, заступник голови.

„Сїч“ в Драчинцях мати ме дня 8. жовтня 1905 р. в 2-ій годинї по обідї свої другі загальні збори. Дневний порядок: 1. Вибір старшини. 2. Справозданє про рахунок і дїяльність старшини. 3. Вільні внесеня. — *Яків Белцик*, осаул.

Торжественне отворенє сїчового коша в Багнї, вижницкого повіту, відбуде ся в недїлю дня 1. жовтня с. р. о годинї 1-ій в полуднє на громадскій толоцї „Камінна“ коло школи із отсим порядком дневним: 1. Отворенє зборів. 2. Вибір кошового батька і матки. 3. Поясненє статутів. 4. Вибір старшини і ухваленє членьских вкладок. 5. Зложенє приречень і роздача відзнак. 6. Переданє хорунжому прапора. 7. Привітні промови. 8. Вільні внесеня і закінченє. Подаючи се до загальної відомости, запрошуємо нашу інтелїґенцию і сестри „Сїчи“ на отворенє нашого товариства. В разї непогоди відбуде ся отворенє в слїдуючу недїлю, дня 8. жовтня. — За тимчасову старшину: *Дмитро Пердейчук*, начальник громади.

Позір! В недїлю дня 8. жовтня 1905 о 12-ій годинї в полуднє відбудуть ся на толоцї коло церкви під голим небом, а в разї непогоди в шкільнім будинку перші загальні збори „Сїчи“ в Южинци (повіт Кіцманецкий) із таким дневним порядком: 1. Отворенє зборів. 2. Вибір сїчового батька і матки. 3. Поясненє статутів. 4. Вибір старшини. 5. Ухвала членьских вкладок. 6. Зложенє приречень і роздача лент. 7. Вільні внесеня. Отсим запрошуємо доохрестну інтелїґенцию і сестри „Сїчи“ прийти (далекі „Сїчи“ хоть прислати своїх відпоручників) на збори, щоби збудити в сїм селї людий до лїпшого житя. — За тимчасову старшину: *Іван Тотоєскул*, кошовий; *Іван Семерґа*, осавул.

Із сїчового руху. Старшина тов. „Сїч“ в Шишківцях скликує на сю недїлю 1. жовтня с. р. на 2. годину по полудни другі головні збори з звичайним дневним порядком, що відбудуть ся в стодолї п. Кифи Липовика. По зборах о год. пів до 6-ої вечером відограють звісні аматори з Тулови оперету Ів. Котляревского „Наталку Полтавку“. Буфет у власнім зарядї буде продавати і славний квас Драгоманова. Просимо доохрестні сестри „Сїчи“ і Вп. інтелїґенцию явити ся як в найбільшім числї. Цїна вступу: I. крісло 1 кор., II. крісло 60 сот., для селян 20 сот., для дїтий 10 сот. В разї непогоди (т. є. в недїлю) відложить ся представленє і збори на иньший час. — За старшину: *Дмитро Тотоєскул*, кошовий. — Другі звичайні загальні збори тов. „Сїч“ в Неполоківцях відбудуть ся дня 8. жовтня 1905 о годинї 2-ій з полудня з отсим дневним порядком: 1. Отворенє зборів. 2. Справозданє касове за рік 1904. 3. Вибір старшини. 4. Вільні внесеня. — *Стефан Пілгуй*, за кошового.

Подяка. Сим складаємо найсердечнїйшу подяку Вп. п. Стрийскому, нотареви з Вашківцїв за безплатне леґалїзованє статутів каси райфайзеньскої для громади Глиниця. Честь і пошана нехай буде єму від цїлого народу руского. Глиниця, дня 24. вересня 1905. — За старшину каси: *Григорій Ґріґорій*, начальник *М. Понич*, секретар.

ДОБРІ КАСИ!!

Хто хоче забезпечити добре свої гроші або дорогоцїнности, най удасть ся до фабрики кас **M. Adlersflügel, Wien, I. Franz Josefs Kai 27**, котрої вироби огнетревалих кас оказали ся скрізь найлїпшими. Робимо особливо уважними каси райфазеньскі, що можуть бути в сїй фірмі найлїпше обслужені. Каси Adlersflügel-а побирають майже всї буковиньскі і другі краєві каси райфазеньскі і скрізь висказують ся про них добре. В виду того, що каси сеї фабрики суть добрі, поручає їх і „Селяньска Каса“ всїм нашим касам як найлїпше.
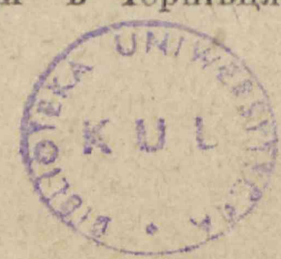
Видає Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО.
З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях, під зарядом Ів. Захарка.